

zelmi oldalát. A belső megértés csak őszinte és szeretetteljes légkörben bontakozhat ki, ahol a hatékony gyermekszertet mellett a gyermeki érintkezésben valósulhat meg. Ha valaki a szépzérzék (esztétikai) fejlesztéséről beszél, a legtöbben az izlésesen berendezett óvodára gondolunk izléses faliképekkel, dísztányérokkel, falvédőkkel, virágokkal, terítőkkel. Kétségtelen ugyanis, hogy az esztétikának inspiráló ereje van az óvodások számára is (akárcsak az ókori görögök számára). A legfőbb esztétikai „objektum” azonban maga az óvónő. 1852-ben Londonban adta ki „Analysis and classification of beauty in woman”, vagyis a női szépség megítéléséről szóló munkáját A. Walker. Ebben a munkájában a hölgyek három típusát jelölte meg, úgymint locomotiv (Diana), nutritive (Venus) és mental beauty (Minerva). Mindenki, aki elolvassa munkáját, eldöntheti — hölgy lévén —, hogy melyik csoportba tartozik, mert több kevesebb plusszal, mínuszszal mindenki besorolhatja magát. Ugyanis szépség mindenki van. A valódi szépség attól függ, hogy a külső szépség mennyire van összhangban a belső értékekkel. Az is igaz (de mennyire igaz!), hogy a jóság és a szeretet megszépít. Szépít az is, ha az óvónő izléses öltözködéssel természetesen, kongruensen viselkedik. A kedvesség (nem az affektáló kedvesség!) ellensúlyozza a szépség hiányát, a hatékony szeretet pedig megszépít. (Óvodások számára is!) Utoljára, de nem utolsósorban az akaratról is szót kell ejteni. Akaratot csak tevékenységgel (szükséglettel) lehet együtt nevelni. Kiváló akaratnevelő — az egyházi iskolákból már régebben is ismert — a napi jócselekedet. Tégy jót, ne várj érte ellenszolgáltatást, dicséretet. Mindenekelőtt úgy tégy jót, hogy senki se tudja. Az effajta cselekvéseknek mozgatórugója a humánium, az ember iránti szeretet.

A szeretet ugyanis szabadjára engedi a fantáziát, engedi a tévedést a megértésben, ellensúlyozza és megnöveli a szépség hiányt, illetve a szépséget, céllá teszi az akaratot. A szeretet az egyedüli, amit ha adunk, több lesz belőle. Mit is lehet mondani a szellemi erők fejlesztéséről? Azt, hogy a fantázia a latens tanulás alapja, megértés szeretet és kongruencia nélkül nem létezik, szépzérzék az óvónővel kezdődik, az akarat alapja pedig az önzetlen napi jócselekedet.

MEZEI ANNA
Visegrád

Gondolatok egy névfelvétel kapcsán

ÁPRILY LAJOS ÁLTALÁNOS ISKOLA VISEGRÁDON ÉS PARAJDON

Az utóbbi évek egyik nagy lehetősége volt, hogy az oktatási törvény jogi garanciákat biztosított az iskolának az egyéni arculat megteremtésére. Az iskolák ezzel a jogi garanciával élve elsősorban a hagyományok keresésével, teremtésével, ápolásával igyekeztek az egyébként meglévő identitászavarukat oldani. A nevelők, nevelőtestületek példaképkereséssel, -állításal próbálkoztak (próbálkoznak) a mindenre fogékony korosztály érzékenységét pozitív értékek felé irányítani. Az iskolák egyre szaporodó névfelvételi ünnepsége, névválasztása bizonyíték erre. Még a rendszerváltást megelőző időszakban hosszas engedélyezési procedúrát kellett egy-egy intézménynek végigjárnia ahhoz, hogy az „engedélyezett” nevek közül névadót választhasson, az utóbbi időszakban ez az eljárási folyamat egyszerűsödött, könnyebbedett, és a választható nevek skálája is kiszélesedett. Így tehát igazán tág tere van annak a nevelési lehetőségnek, amit egy iskola a névfelvétellel elérhet.

A névválasztás már önmagában nevelő értékű, ha az a helyhez, konkrét intézményhez szabott, ha a természetes kötődést a névadó és az intézmény között minden erőltetés

nélkül el tudjuk fogadni, el tudjuk fogadtatni tanítványainkkal, környezetünkkel. Ha van ilyen, a településhez, az intézményhez kapcsolható konkrét személy, aki valamilyen területen kiemelkedőt alkotott, akkor feltétlenül őt kell választani névadóul, de ha egy település nem büszkélkedhet ilyen személlyel, akkor a település jellegéhez, az intézmény típusához igazodó neves személyiséget célszerű választani.

Visegrád olyan település, ahol a névválasztásnak nagy lehetőségei vannak: uralkodók, politikusok, művészek. A történelmi hagyományok elsősorban Mátyás királyt emelték ki a sorból, és településünkön szinte minden intézmény az ő nevét vette föl: Mátyás király Múzeum, Mátyás király Művelődési Ház. Amikor iskolánk nevelőtestülete a névfelvétel ötletével foglalkozott, nem akartuk a sort folytatni, úgy gondoltuk, van Visegrádnak Hunyadi Mátyáson kívül más, névadásra méltó személyisége is.

Nevelési intézményről lévén szó, meghatározónak tartottuk azt is, hogy a választott személy ne csak a tájhoz, településhez kapcsolódjon, hanem tevékenységével, szellemiségével a fiatal korosztályra is hatni tudjon, példaértéke „örök” érvényű legyen. Így esett a választásunk Áprily Lajosra. A pedagógiai tudatosság és tervezés még nem volt elegendő a megvalósításhoz.

Áprily személye hiába felelt meg a mi példaképválasztó, példaképpállító pedagógiai szempontunknak, a költő-tanár megítélése nem volt problémamentes.

1987-ben, születésének centenáriumi évében azt a lehetőséget sikerült megragadni, hogy oldódtak a korábbi kultúrpolitikai feszültségek, hogy költészete, költői személyisége reflektorfénybe került. Egy iskola törekvése találkozott a „nagy-politikai” lehetőségekkel és szándékokkal, a helyi befogadó-elfogadó segítőkészséggel:

De túl romon, ha perce jön csodáknak,
a mély megkondul, mintha vallana,
s a bolt alól harangtiszttán kicsendül
s magasra száll az ember dallama!

(Áprily Lajos: Vallomás)

A névválasztás tehát csak részben pedagógiai kérdés. Meghatározók azok a politikai szempontok és viszonyok, amelyek befolyásolják a névadást, azok a helyi hagyományok, amelyek elfogadják vagy netán kiprovokálják egy intézmény ilyen irányú szándékát, az engedélyezés, engedélyeztetés, feltételrendszer ... stb. Ezeknek az általam „meghatározónak” jelölt szempontoknál történt az a *minőségi* fordulat, amely egyre inkább a tudatos pedagógiai szempontok érvényesítését teszi lehetővé. Bizonyíték erre a pedagógiai szaklapokban, a Műv. Közlönyben megjelenő egyre szaporodó névfelvételi tudósítás, melyekben a választott név sok esetben csak a szűkebb szakmának (annak is egy meghatározott profiljához tartozóknak) vagy a konkrét helység ismerőinek, lakóinak jelent igazi információértéket. És ez a névfelvétel, a névadás lényege. Ebben rejlik hagyományteremtő, identitást alakító ereje, közösséget formálni képes pedagógiai értéke.

A névválasztás problémaköre után a névfelvétel időpontjának megválasztása jelent a következő kérdéskört. Helyi példánkból általánosíthatom, hogy korábban nemcsak a névválasztást, hanem az időpont kijelölését is központilag befolyásolták. Az intézményfenntartók leggyakoribb feltétele, hogy az iskola (intézmény) működése, színvonala legyen méltó a névadó mértékéhez. Korábban ezt a névfelvételi kérelemben hosszan kellett bizonyítani. (Érdemes lenne megvizsgálni, hogy a kérelmező intézmények, milyen öngazolásokat „gyártottak” kérelmeikhez.) Vagyis nem az adott intézmény, adott közössége tűzheti maga elé azokat a célokat, feltételeket, eszményeket, amelyeknek szeretne megfelelni — hogy *méltónak érezhesse magát* a névadó nevének viselésére — hanem kívülről diktálják, súgják, szabják, ítélik meg ezeket a feltételeket.

Sok más egyéb kérdés mellett ezt az intézmények belső, „magánügyévé” kell tenni, és úgy is kellene kezelni. Hogy a pedagógiai fejlesztő munka melyik fázisában időszerű ez a hatáselem, ezt nem lehet kívülről megítélni, eldönteni. Véleményem szerint a névadás, a névfelvétel időpontja bármikor időszerű, ha az adott közösség meg tudja fogalmazni a hozzáfűzött pedagógiai célokat. Lehet az indulás fázisában motiváló erő, de lehet egy hosszú, fáradtságos időszak koronája is.

Esetünkben pl. az intézmény múltját tekintve „koronának” is tekintem, de a pedagógiai fejlesztő munkában, az iskola jövője szempontjából egy közbeeső fázisnak, egy potenciális fejlesztő lehetőségnek is. Akármilyen megközelítésből nézzük, mindenféleképpen mérföldkő. Az intézmény szükségszerűen mássá válik, mássá kell, hogy váljon attól a perctől kezdve, hogy hivatalos dokumentumokban névvel jegyzik, hogy cégtábláján az „Általános” jelző előtt egy név is szerepel.

Mássa válik a gyerekek viszonyulása is, hisz épp ennek a „más viszony”-nak a kialakítása a pedagógiai munka lényege. A névadó ünnepség konkrét időpontjának kiválasztását természetesen sokféle tényező befolyásolhatja: évforduló, intézményavatás, tanévkezdés ... stb.

A visegrádi iskola névadó ünnepségének időpontját egyértelműen Áprily Lajos 100. születésnapjának dátuma határozta meg: 1987. november 14.

Az engedélyezés 1987-ben még nem volt olyan egyszerű, mint napjainkban, ebből következően a névadó ünnepség megrendezésének lehetősége is bizonytalan volt. Ennek ellenére a tanév kezdetétől lázasan készültünk a névadó ünnepségünkre. Idézem az iskolai Évkönyv beszámolóját: „Szeptember 1-jétől november 14-ig terjedő időszak a lázas készülődés jegyében telt el, bár nem tudtuk még, hogyan bírálják el kérelmünket az engedélyező szervek és hatóságok. Legfontosabb feladatunknak azt tartottuk, hogy az iskola minden tanulója megismerje Áprily Lajos költészetét, életútját. Minden szerzeti formát és lehetőséget felhasználtunk ennek érdekében (tanítási órák, napközis foglalkozások, úttörőprogramok). A házi szavalóversenyt szeptember 29-én rendeztük meg. Minden tanulócsoporthoz a legjobb versmondók neveztek be a versenyre, de volt olyan osztály, ahol minden tanuló megtanult egy Áprily-verset (2. és 8. osztály tanulói). A felső tagozatos tanulók közül többen meghallgatták magyartanáraikkal együtt az irodalomtörténeti emlékülés előadásait szeptember 18-án. Legjobban Nemes Nagy Ágnes elemzése nyerte meg a tetszésüket. A megyei szavalóverseny elődöntőjén október 31-én nyolc tanuló vett részt... Rajzszakkörökön, rajzórakon szebbnél szebb illusztrációkat készítettek a tanulók Áprily Lajos verseihez, ... a legszebbekből kiállítást rendeztünk az iskolában.

Október 6-án kaptuk az első hivatalos értesítést, hogy kérelmünk alapján engedélyezik a névfelvételt. A tartalmi előkészítésen túl most már az ünnepi eseményre készültünk ...”

Ha a konkrét példánkból általánosítható pedagógiai alapelvet kellene megfogalmazni, akkor ez így hangozna: függetlenül az iskola nagyságától, fontos, hogy minden tanuló legalább az ismeret szintjén személyes viszonyba kerüljön a névadó személyével. Ez nemcsak az életrajzi adatok ismeretét jelenti, hanem ennél lényegesebb a tevékenység, az iskolához való kapcsolódási pontok ismerete, illetve pozitív érzelmi viszony kialakítása. A névadó ünnepség megrendezése a helyi körülményektől, az ünnepségek rendezésének hagyományától függ, erre vonatkozóan helytelen lenne bármiféle receptet adni. Arra viszont ügyelni kell, hogy az ünnep a gyerekeknek is ünnep legyen, ne csak a meghívottaknak, díszvendégeknek szóló kirakatrendezvény. (Ez egyébként minden ünnep és ünnepség megrendezésére vonatkozó intelem.) Vigyázni kell, hogy ne agyonizzadt, az analógia agyonpróbált, kifényesített „produkció” legyen a névadó ünnepség, hanem legyen meglepetés íze, minden résztvevőhöz szóló üzenete is. Ha az ünnepségre

való készülődés a névadóval való személyes érzelmi attitűd kialakítása jegyében történik, akkor a spontaneitásnak, improvizálásnak is helye van az ünnepségen.

Érdekes összehasonlításra nyílt lehetőségem, hiszen két iskola ugyanazon névadóról rendezett névadó ünnepségének lehettem résztvevője. Minden paraméter (hely, idő, résztvevők ... stb.) vonatkozásában különböző lehetőségek, körülmények között zajlott az ünnepség, így más volt a hangulata is. A visegrádi egy centenáriumi ünnepségsorozat része volt, az intimitás volt legfőbb jellemzője és értéke. A parajdi névadó ünnepség a falu minden lakójának ünnepévé vált, üzenetértéke pedig a falu határán is túlmutatott.

Azt írtam korábban, hogy a névfelvétel mindenképpen mérföldkő egy iskola életében. Tehát meghatározó az intézmény további működésében. Az arctalanságból névvél kilépő iskolának már kötelezettségei vannak: megnevezhető, értékekkel körülhatárolható vállalásai, egy életpályát meghatározó lehetőségei, kirekesztő ereje. Az igazi egyéni arculat megteremtésére egy konkrét tevékenységi területet tud teremteni, hosszú és rövid távú pedagógiai programjának vázát képezheti, tradíciót alakíthat.

A visegrádi Áprily Lajos Általános Iskolában hogyan éltünk ezzel a nevelési lehetőséggel a névfelvétel óta?

Iskolánk életében november 14-e 1987. óta „Áprily Nap” néven ünnepévé vált. Célunk az, hogy a névadó személyiségét, életművét minél sokoldalúbban és a gyermekek körösztályának megfelelő módszerekkel mutassuk be, hozzuk „gyermekközelbe”. Szerencsénkre az életmű tág teret biztosít ehhez. A névadó ünnepség előkészítő szakaszában elsősorban Áprily költői arcának bemutatására helyeztük a hangsúlyt. Célunk az volt, hogy versein keresztül minden gyerekeknek konkrét versélménye legyen. A szavalóverseny, mint módszer a gyermekek versengési kedvére alapozott, az ünnepségen való szereplési lehetőség pedig a jutalmazás egy eleme volt. Költő-névadó esetében elképzelhetőnek tartom a szavalóverseny évenkénti meghirdetését is, de szerencsésebbnek a 4 évenkénti megrendezést. Így a nyolc év alatt minden tanuló legalább két alkalommal verstanulási, versmondási lehetőséghez jut, a közbenes évek pedig alkalmasak a névadó más arcának megismerésére, a példakép egyéb értékeinek felkutatására és bemutatására.

Ki kell használni azt a lehetőséget, hogy a költővel közvetlen kapcsolatban élő személyek, családtagok a személyes élményeiket is átadhassák a gyerekeknek. Úgy szeretnénk tehát hagyományt teremteni, hogy az állandó, évről évre megismétlődő „akciók” mellett mindig egy-egy új elemet kapcsolunk be, biztosítva ezzel a felfedezés örömeit és a sokszínűséget is. A gyermekek így egyre tágul, egyre gazdagodó képet nyernek névadójukról, így épül a nevet viselő iskolához a kötődésük, és ha szerencsések vagyunk, akkor így alakulhat ki az az érzésvilág tanítványainkban, hogy büszkék arra az iskolára, ahová jártak (járnak).

Először a hagyományos elemek körét határoztuk meg.

Ezek:

- az időpont mindig november 14-e (Ha munkaszüneti napra esik, akkor is! A névadó ünnepség szombaton volt.)
- A költő sírját minden évben minden tanulócsoporthoz megkoszorúzza, virágot vagy gyertyát helyez el.
- Az Áprily-park gondozása; az alsó tagozatosok megemlékezése a költő szobránál.
- Az Áprily-völgy emléktáblájánál a mindenkori 7. osztály emlékezik Áprilyra, itt biztosítunk lehetőséget a költő valamelyik családtagjával való személyes találkozásra, megnézzük a költő lakóházát.

- az ünnepi külsőségek biztosítása: az iskola fellobogózása (a falu is tudja meg, hogy az iskola ünnepel), ünneplő ruha és dekoráció ... stb.

A tradíciókat tehát elsősorban a kegyeleti akciókkal szeretnénk kialakítani, a gyermekek személyiségébe beépíteni. Ezek csak abban az esetben válnak őszinte, a gyermekek bensőjéből fakadó megmozdulásokká, ha a névadó alkotóélete, személyisége egyre gazdagodó, árnyaltabb képpel él a gyerekekben. A tanulók többsége 8 év alatt ismerheti meg az iskola névadójának munkásságát. Jó, ha erre az „ismerkedésre” kialakítunk egy programtervet, amely 3—4 éves ciklusonként ismétlődhet. Őszintén szólva, mi nem ilyen tudatossággal terveztük az elmúlt évek névadó napját, inkább a véletlen alakította a programunkat. Az első két évben (1988—1989.) Áprilyt, a tanárt állítottuk központba. Volt tanítványaival találkozhattak a tanulók. Tusa Erzsébet zongoraművész és Nemes Nagy Ágnes vállalkoztak erre a nemes feladatra. Mindketten őszinte lelkesedéssel vállalták a találkozást, és megható volt számunkra, amilyen szeretettel emlékeztek a Baár-Madas volt igazgatójára. Tanulóinknak az is élményt jelentett, hogy mindketten saját művészetükből is nyújtottak ízelítőt.

1988-ban Áprily verseinek zeneiségére, 1989-ben a „madaras” versekre irányítottuk tanulóink figyelmét, ezekhez kapcsoltuk a különböző tevékenységi lehetőségeket (pl. madárodú készítése és elhelyezése, rajzok).

1990-ben csodálatos lehetőségünk adódott arra, hogy még komolyabban, elmélyültebben foglalkozzunk az iskola névadójával. A romániai forradalom után, már 1990 januárjában elhatároztuk, hogy „testvériskolát” keresünk Erdélyben, lehetőleg olyan település iskolájával, amely településhez Áprilynak köze volt. Választásunk Parajdra, a „gyermekkori Édenfalu”-ra esett. Megkeresésünkre melegszívű válasz érkezett: „... Szeretnénk, ha mielőbb sor kerülne a személyes találkozásra. Meghívunk Benneteket egy barangolásra Áprily Lajos nyomdokain a „többtitkú” erdőbe, hadd ismerjétek meg Ti is, milyen gyönyörűek a parajdi forrásvizek.”

Igaz, „A régi házban” nem szól már a kalapács, „Lidi fogadósné” fogadója sem áll már a „Nagyág vize mellett”, de a „Halálpatak” még csörgedez, Áprily „drága Küküllő”-jébe ömlik, képezve azt a vízivárat, amely megvédte őt (minket is) a beteg világtól. Barangolásaink során megpihenhetnénk „Rapsonnénál a Vár alatt”. Ez a hely májusban a leggyönyörűbb, amikor pünkösdi rózsától sárgállik.”

A személyes találkozásra nem májusban, hanem októberben kerülhetett sor.

1990. október 21-én volt a parajdi iskola névadó ünnepe, melyen egy 23 fős delegációval képviseltük iskolánkat, településünket. A gyermekkori játszótársak le származottainak és a koporsót kísérők és azok utódainak találkozója ezen az ünnepségen, ott Parajdon maradandó élményt nyújtott mindannyiunknak. A személyes élményen túl, megerősített bennünket abban, hogy egy iskolának (településnek) lendítő erőt adhat a névadó példakép választása, hogy a mi választásunk, a mi példaképünk szinte kimeríthetetlen forrást jelent nevelési céljaink eléréséhez.

A friss élmények hatására az idei tanév fő témája természetesen „A gyermekkori élmények hatása Áprily költészetére” volt. A téma tag teret nyújtott a különböző tevékenységekre:

- Az alsó tagozatosok gyermekjátékokat, gyermekdalokat tanultak, készítettek.
- A felső tagozatosoknak verselemző pályázatot hirdettünk „Az aranykapu” c. vers elemzésére.
- Jékely Endre (Áprily fia) saját parajdi emlékeiről mesélt.
- Bemutattuk a parajdi névadó ünnepségről készült video-felvételt.
- Iskolánk volt tanítványának Áprilyról készült szoborportyjérát avattuk fel. Ennek a szobornak a mását elvittük Parajdra is.

1990-ben az „Áprily Nap”-ot „Áprily Hét”-té bővítettük. Ezen a héten szakmai programokat szerveztünk: nyílt tanítási napokat, szülői értekezleteket, pályaválasztási ankétot; iskolánk bemutatkozott a falu közvéleménye előtt; programjainkat meghirdet- tük, ezek nyilvánosak voltak. Igaz, még nem mondhatjuk azt, hogy széleskörű érdeklődés mutatkozott programjaink iránt, de a lényeg az, hogy az iskola felkínálta azt a lehetőséget, hogy mindennapjaiba a kívülállók is betekinthessenek. A jövő szempont- jából ezt az új elemet egy lényeges hozzájárulásnak tekintem az iskola és környezete kapcsolatépítésében. A névadó személyén keresztül nemcsak a szülőkkel, hanem az idősebb generációval is lehetőség nyílik a kommunikációra, újabb és újabb ötletet kínál fel ez a lehetőség az iskola kapcsolatrendszerének bővítésére. Nevelésünk pedig csak úgy lesz igazán eredményes, ha a sok kis érszálon futó hatásrendszer egy irányba erősíti a pozitív értékeket, és egymást felerősítve épül be a gyermekek személyiségé- be. Konkrét példánkon keresztül néhány gondolatot szerettem volna közreadni arra vonatkozóan, hogy miért tartom fontosnak az iskolák névválasztási, névfelvételi tö- rekvéseit. Elemzésem során a pozitív példákat hangsúlyoztam, holott természetesen voltak kudarcaink, sikertelen akciónk is (pl. a videofilm levetítése nem nyerte meg egy- értelműen a tanulók tetszését, a passzív befogadás nem nyújtotta azt az élményt, mint amit a résztvevők átéltek.) A parajdi iskolával való kapcsolatunk pedig egy újabb szín- nel gazdagítja iskolánk életét, új lehetőséget kínál tanulóinknak egy más világ megis- merésére, a német nyelvterület mellett egy újabb külföldi kapcsolattal gazdagítja külső kapcsolatainkat. Ez a „külföldi” kapcsolat ugyanakkor épp a magyarságtudat erősítését szolgálja, segíti a szolidaritási képesség kialakulását, nevelő értékét az is táplálja, hogy kölcsönösségre épül. Idézek a kirándulás egyik résztvevőjének élménybeszámolójából: „Két nap rövid idő volt, s mégis nagyon tartalmas. Úgy éreztem, sokszor van szégyellni valónk, ha csak pongyola stílusunkra, emberi tartásunkra vagy hagyományaink őrzé- sére gondoltam. Milyen messzi vagyunk sokszor attól a nemes világtól, amelyre Áprily páratlan szépségű és mély tartalmú költészete tanít!

Az élményeket a szó csak szegényesen és töredékeiben tudja reprodukálni, azok belül formálnak. Ilyen utazásra sokunknak el kéne mennünk, hogy meríthessünk ma- gunknak erőt, tartást, s hogy jöttünk az ott élőknek bátorítást adjon a magukra hagyott- ságban.” (Borsody István: Egy erdélyi kirándulás rezdüléseiről).

Az érzelmi hatás lehetőségén kívül sokoldalú tantervi kínálata is van a névadásnak, a helyi tantervek alapanyagát képezheti, beépülhet a tanítási órák tematikájába stb.

Háromévi tapasztalatunk alapján bátran állíthatom, hogy ez alatt a rövid időszak alatt sikerült erősítenünk gyermekeinkben a kötődést iskolájukhoz, már tudják, hogy Áprily Lajosra büszke lehet a település, ahol élnek, ahol ő élt, és reméljük, büszkék lesznek majd arra is, hogy az Áprily Lajos Általános Iskola tanulói voltak valamikor. Az iskola emlékfalán álló Áprily-idézet, reméljük, életre szóló hitvallást jelent majd sokunk számára:

„Figyeld a Dunán elfutó hajókat
és valld: az óra gyorsan illan el.
De amíg élsz, a múlt, a dal s az erdő
és az örök vágy emberré emel.”

(Királyasszony kertje. Visegrád, 1938.)